

LAROUCHE: Nøglen til økonomi er

Den 29. maj holdt den fhv. demokratiske præsidentkandidat og økonom Lyndon LaRouche (billedet til højre) en forelæsning på Frankfurt Universitet. Mere end 100 økonomer og akademikere, som har studeret under vejledning af professor Wilhelm Hankel (billedet til venstre), fhv. chefrådgiver for Tysklands vigtigste økonomiske genopbygningsinstitution efter 2. Verdenskrig Kreditanstalt für Wiederaufbau, var mødt op. Prof. Hankel præsenterede LaRouche som »en amerikansk legende«, og efter forelæsningen fulgte en livlig diskussion. Mange var på forhånd velkendte med LaRouches økonomiske tanker og politiske skrifter, takket være prof. Hankels forelæsninger. Det følgende er en redigeret udgave af Lyndon LaRouches forelæsning:

Tak for invitationen.

Til at begynde med vil jeg gerne beskrive den udvikling, der netop nu er i gang i USA, og som ikke kun har betydning for USA, men for verden som helhed. Jeg er med hjælp fra vore venner og politiske allierede i Den amerikanske Kongres involveret i at få en lovgivning skubbet igennem kongressen, som indeholder en bred reform af den type, som er nødvendig for at redde USA fra det, der tegner sig til at blive et omfattende økonomisk sammenbrud. Et sådant politisk skifte i USA vil også fungere som en løftestang for lignende indgreb i samarbejde med Europa og andre dele af verden. I særdeleshed hvad angår situationen her i Tyskland.

Forslaget går i sin enkelthed ud på følgende: Vi har store dele af den amerikanske automobilindustri, som over de kommende 24 måneder har udsigt til at blive lukket ned. I lighed med forholdene her i Tyskland, er den amerikanske automobilindustri den største koncentration af designkapacitet for værktøjsmaskiner i økonomien som helhed. Sammen med luft- og rumfartsindustriene udgør automobilindustrien den største koncentration af drivkraft for udviklingen af værktøjsmaskiner. Hvis vi derfor tillod, at denne industri, eller to tredjedele af den, lukkes ned, ville USA for evigt miste den yderst vigtige designkapacitet, som en organiseret genopbygning af den amerikanske økonomi netop vil være afhængig af.

Det betyder følgende: Mit lovforslag (se *The U.S. Economic Recovery Act of 2006* på www.larouchepac.com), som er blevet modtaget med kyshånd af en række kongresmedlemmer, der til gengæld har lovet at støtte det, hvis det rette kongresmedlem introducerer forslaget, går ud på følgende: Den amerikanske Regering skal, med forbillede i Franklin D. Roosevelt og med loven i hånd, midlertidigt overtage de dele af den amerikanske automobilindustri, som ellers er dømt til nedlæggelse. Efterfølgende, vil vi anvende den drivkraft for udviklingen af værktøjsmaskiner, som ligger i automobilindustrien, til at producere andre ting udover biler.

For eksempel: Vi har behov for et jernbanenet. Det har vi ødelagt i USA, og derfor må det genopbygges. Der er vort flodsystem med sluser og dæmninger, ja alle vore vandveje som helhed, der nu er gamle, forfaldne og i opløsning. Vi har en elektricitetskrise uden lige. De kraftværker, som ikke er blevet udskiftet de seneste 40 år, er nu slidt ned og ved helt at forsvinde. Så vi har altså alle

disse desperate behov for det, man kalder infrastruktur, grundlæggende økonomisk infrastruktur. Ved at tage de omtalte ressourcer i anvendelse til at sætte gang i et genopbygningsprogram, hvilket ville tage form som et ekstra produktionsprogram, kunne det bringe os derhen, hvor vi kunne få økonomien som helhed til at vokse.

Vækstpotentiale

Det kaldes et »vækstpotentiale«. I er sandsynligvis vel bekendte med det forhold, at i en økonomi i sammenbrud, hvilket er gældende for økonomierne i Vest- og Centraleuropa samt USA, er det ikke tilstrækkeligt blot at øge beskæftigelsen – som I ved fra europæiske studier, virker det ikke. Man bliver nødt til at fremskaffe produktiv beskæftigelse, som skaber reel økonomisk vækst, som det blev gjort her i Tyskland under ledelse af min herværende kollega [prof. Hankel] i Kreditanstalt für Wiederaufbau. Det væsentligste var den regenererende evne til stadig større produktion.

Som vi forsøger at formulere det i lovforslaget, ville det fungere på følgende måde: Jeg har foreslået, at vi udvider de amerikanske ingeniørtropper med seks divisioner. Disse ville blive en drivkraft for mange af projekterne, som kræver anlægsarbejder af den type, som ingeniørtropper tager sig af. USA har en tradition for fredstidsudnyttelse af militærets ingeniørtropper til en lang række anlægsprojekter i stor skala. Og efter min mening er det en bedre militærpolitik end alternativet. I særdeleshed i disse dage.

Men der vil komme mere til. En stor del af arbejdet vil have behov for udnyttelse af de produkter, der kommer fra de omlagte dele af automobilindustrien. Hertil skal lægges ungdomsorganisationen AmeriCorps, som faktisk blev sat i værk under præsident Clinton. Målet var at inddrage unge, som ellers ville stå overfor en elendig skæbne, beskæftige dem og indlemme dem i uddannelsesprogrammer, som ville give dem muligheden for at blive en del af fremtiden. Vi bør udvide AmeriCorps. Og sammen med ingeniørtropperne ville vi have en regeringssponseret sektion til at iværksætte de væksttiltag, som drivkraften fra en omlagt værktøjsmaskinindustri vil gøre mulig.

Karakteren i det hele vil naturligvis være Det amerikanske System for nationaløkonomi, som sjældent bliver korrekt forstået i Europa. Men Det amerikanske System for nationaløkonomi adskiller sig fra alle andre

forfatningsmæssige systemer i verden. Vi har ikke noget pengesystem, selv om vi somme tider lader som om, vi har det. Vi har et nationalt kreditsystem. Og det var kendt i Tyskland gennem Friedrich List, for eksempel. Det indebærer, at den føderale regering har monopol på magten til at trykke penge. Udstedelsen af penge skal autoriseres af Kongressen, nærmere bestemt Repræsentanternes Hus, før de går i trykken. Autorisationen af trykning af penge er ikke blot udstedelsen af penge; det er skabelsen af statskreditter, som kan udlånes gennem et reguleret bank-system for at levere kredit til både offentlige formål og private tiltag, som anses for værende vigtige for nationen. Det betyder, at USA, i modsætning til Europa, som domineres af centralbanksystemer, har sin egen autoritet til at skabe sit eget kreditsystem som sådan. Det betyder naturligvis, at vi i relation til et fremtidigt Europa vil gå tilbage til noget, der ligner det Bretton Woods-system med faste valutakurser, som var en forudsætning for den store genopbygning i tiden efter den 2. Verdenskrig.

Det er altså det generelle billede – at skabe en lovgivning, der har til hensigt at anvende magten bag de føderale kreditter til

at give overskud.

De fleste af detaljerne i den reform, det lovforslag, jeg her beskriver, er allerede blevet offentliggjort i USA, eller vil meget snart blive det. Vi arbejder stadig på detaljerne i lovgivningen sammen med specialister. Måden, man gør det på, er ved at tage et lovudkast, som bliver til egentligt lovforslag ved hjælp af eksperter og en gennemarbejdelse af de enkelte specifikationer. Det sker lige nu. Og efterhånden som processen modnes, vil det blive offentliggjort internationalt af os og andre, for det har endnu et formål.

Vi har nået et punkt, hvor hele det internationale finans- og betalingssystem i sin nuværende form er i færd med at bryde sammen. Det er ikke nødvendigt med et kollaps, men med den nuværende kurs, vil vi komme til at opleve et. Så der er to formål: 1) At forsøge at afværge et kollaps, og 2) hvis det finder sted, hvordan håndterer man så et sådant sammenbrud, når det har fundet sted. Lovforslaget opfylder begge formål. Men, som jeg sagde, mister vi værktøjsmaskinesektoren i den amerikanske økonomi, bliver en økonomisk genopbygning meget vanskelig.

Forskellen mellem Europa og USA

Hvad angår forskellen mellem Europa og USA, så tog vi det problem under behandling under præsident Roosevelt og i tiden efter Roosevelt. Mens de europæiske systemer er monetære systemer, ikke statskreditsystemer, og parlamentariske systemer i deres natur har en tendens til at gå i den retning, så blev genopbygningen i efterkrigstiden håndteret gennem Bretton Woods-systemet, hvor USA med sit forråd af statskreditter var i stand til at indgå langtidsaftaler med Europa og andre dele af verden, udstrække amerikansk kredit, der så blev drivkraften for udstedelsen af kreditter til genopbygningen af for eksempel Europa. Og det er måden, vi vil takle det på.

Efter min mening er de europæiske regeringer, grundet deres nuværende sammensætning, ikke lovmæssigt parate til at iværksætte de reformer, der er påkrævet. Men skulle USA påtage sig sin rette rolle i denne sammenhæng, med udgangspunkt i erfaringerne fra tiden umiddelbart efter 2. Verdenskrig, så vil en sådan genopbygning i USA udløse

»Vi har behov for en generation af unge, der er orienteret i retning af videnskab.«

LYM i USA.

at finansiere både overtagelsen og udvidelsen af ellers tabte dele af produktionsapparatet; at engagere militærets ingeniørtropper til deres egentlige formål, herunder national sikkerhed, naturkatastrofer m.v., men også for floder, havne og lignende. Og samtidig, som Clintons lovgivning også gjorde det, inddrage storbyungdommen, der ellers vil stå med et forspildt liv, i ekstra beskæftigelse og uddannelse. Med denne form for udvidelse af produktionen kan vi, som vi gjorde det med CCC'erne i 1930'erne, absorbere dem i en proces af beskæftigelse, uddannelse og personlig udvikling. Ved at gøre det på denne måde, ville det skabe den tilstrækkelige margen af produktionsstigning, der skal til for at bringe den amerikanske fysiske økonomi til

en proces af kreditskabelse via internationale traktater.

Lad mig forklare, hvad det er, jeg mener: Vi har nået punkt, hvor i særdeleshed Tysklands naturlige skæbne i dag afhænger af udviklingen af en ny tilgang til hele Eurasiens økonomi. Der er over en milliard, nok 1,4 milliard mennesker i Kina. Vi har over en milliard i Indien. I modsætning til den almindelige ønsketænkning er Kina ikke just et sikkert sted for tiden, fordi Kina på baggrund af et billigt arbejdsmarked har engageret sig i en produktion af varer til verdensmarkedet, især USA og Europa. Hvis de europæiske økonomier brød sammen, ville det betyde en katastrofe for Kina. Indien har opnået en betydelig fremgang i samme retning: Det har over